

станимъ будишомеки, двадесетъ минути
повече въ оприваня, отколкуто въ
прѣво. И отъ дачиона България,
когато рускиятъ народъ хиледи на
ми е доказанъ, че нѣ има близко
на душата, азъ пося покиновъ на
идеята на великиятъ спаданецъ
и народътъ на руското село — и при
вѣтъ на почитението на това въз-
наше, които му въздигнаха на-
метникъ въ оприваня на дротиката
на въ велика Русия!

Приветно, ако не е 19 или 20.
1908. / Господи злати
кой е.

... [И] тъй, азъ ходихъ на Оливия.
Не на самия, а до него. Що бѣше тъй;
Рамо една сутринь, пакъ тримама,
които ходихме на Еди куле, рамо съ
зори съзохме на скелата. Паракортежъ
се ками (зурь!) да ходи, и наоколо
му се кандиаката нѣколко лодки